

Bí kíp của trai

Nói đến chuyện tình của vợ chồng tôi cũng lắm cái éo le. Hồi còn nhỏ tôi thích quái gì lão đầu mặc dù lão là “nam nhân” của cả xã người người ngưỡng mộ, nhà nhà bắt con cái noi theo. Mẹ tôi thì suốt ngày ra than vào thở giá để được thằng con vừa đẹp người vừa tài giỏi như lão thì mát cả ruột xong bà quay sang tôi “tao đẻ mày phí công đau cả rốn, chả được tích sự gì?”. Đấy cứ tưởng tượng xem lão hơn tôi hẳn 8 tuổi lại là con trai mà mẹ tôi ngày ngày ca ngợi trừ những lúc ăn, ngủ và xem phim ra thì hẳn luôn xuất hiện nơi cửa miệng mẹ tôi thì tôi nghĩ những người cùng tuổi và tầm tuổi hẳn chắc còn bị các bà mẹ tra tấn tới thủng cả màng nhĩ đến mức nào.

Tôi ghét hẳn và tôi cũng chắc nhiều đứa trong làng tôi không bằng hẳn nên cũng ghét hẳn, thế nên tôi quyết tâm phải hạ gục hẳn bằng được nhưng lúc đó còn bé sức yếu trí khôn có hạn nên tôi chưa nghĩ ra sẽ hạ lão bằng cách nào (thôi sau này tính sau).

Năm tôi 12 tuổi thân hình loắt choắt tôi đi chăn trâu, vẫn mũi hơi thò lò và mặt nhem nhuốc thì hẳn dẫn cô người yêu trên thành phố về quê chơi nhìn thấy tôi người yêu lão thốt lên “Trẻ con quê anh bẩn khiếp”, còn lão nhìn tôi cười cười không nói gì.

Mười ba tuổi tôi với mấy đứa chăn trâu vào nhà lão bắt trộm khế, lúc bị phát hiện bọn con trai nhanh chân chạy thoát còn mỗi mình tôi trên cây. Lúc đó lão đang nghỉ hè nhìn thấy tôi trên cây lão còn hè chó ra , hai con chó quây lại dưới gốc cây sủa inh ỏi làm tôi khóc váng trời, lão thấy thế sợ quá lại phải trèo lên cây đỡ tôi xuống rồi cho hẳn một đùm khế to mang về.

Năm tôi 15 tuổi thì được tin lão đi du học sang Mỹ mà học bổng toàn phần hẳn hỏi nghe đâu lão định lấy bằng thạc sĩ bên đấy (ghét cái bọn học giỏi thế đấy) thế là lão bỏ tôi đi những 4 năm trời, những ngày nghỉ hè lão không về nữa, tôi bắt đầu nhớ khế nhà hẳn à không nhớ hẳn, với khoảng thời gian dài như thế đáng lẽ ra tôi sẽ quên sạch sẽ hẳn mới phải nhưng mẹ tôi thì không quên lão, bà vẫn nhắc lão đêm cũng như ngày khiến tôi càng nhớ hẳn.

Mười tám tuổi tôi lớn phổng phao, mũi đã hết thò lò, da càng ngày càng trắng, tóc dài đến ngang vai. Tối nào bố tôi cũng phải ra trấn an mấy con chó

để cho tôi yên tĩnh học bài bởi trai làng đứng trước cổng nhà tôi huýt sáo.

Tôi đi học sư phạm trên Hà Nội theo nguyện ước của bố mẹ tôi đối mặt với cuộc sống sinh viên cơm áo gạo tiền và tham gia các hoạt động tình nguyện của trường tôi đã đỡ nhớ lão.

Năm thứ hai tôi có khá nhiều người theo đuổi nhưng tôi vẫn chưa rung động một ai, người nào tán tỉnh tôi tôi cũng thầm so sánh với lão (Cái bọn đẹp trai, tài giỏi họ đầy khổ tâm trí chị em thế đấy, đã vào trong đầu mình rồi thì khó mà đuổi họ chui ra được).

Năm thứ ba đại học trường tôi tổ chức một hội nghị giáo dục lớn, tôi tham gia vào đội xung kích trường trong việc tổ chức sắp xếp khách mời thì tôi gặp lại lão. Qua bao năm tháng lão chẳng già đi chỉ thấy lão trông đỉnh đạc và trưởng thành hơn. Tôi lấy số điện thoại của lão trong danh sách khách mời và lên kế hoạch “hạ gục hần từ lâu”.

Sau tối hôm đó tôi nhắn tin với lão ” \Chào chú, cháu là Yến Vi con mẹ Hòa xóm bãi, hôm nay cháu thấy chú ở trường cháu tham dự hội nghị ạ” (nhắn tin ngoan như cún con vậy haha – khổng tử bảo rồi muốn nên nghiệp lớn thì phải nhẫn nhục). Lão ngạc nhiên đáp trả “Yến Vi thò lò mũi xanh ăn trộm khế nhà chú phải không?” (đồ khốn sau bao nhiêu năm lão chỉ nhớ về tôi có thể thôi sao trong khi tôi toàn nhớ tốt về hần). Thế rồi chúng tôi nhắn tin qua lại và hẹn nhau uống nước coi như đồng hương lâu ngày gặp mặt.

Rồi ngày qua ngày tôi mặt dày nhờ lão tư vấn chuyện học hành cái lọ, cái chai, chắc lão cũng biết thừa tôi có ý định چرا hần nhưng vẫn cứ nửa vời. Lão vẫn tư vấn nhiệt tình nhưng chả ỏ e gì đến chuyện tình cảm cả. Tôi nghĩ kĩ cả rồi lão năm nay 28 rồi mặt tiền, nghề nghiệp đều ngon nghề tôi mà không nhanh đánh bom liều chết thì chắc xôi hỏng bỏng không. Vậy nên cuối cùng tôi hạ quyết tâm tỏ tình với lão.

Gặp lão ở hồ Tây hôm trời lộng gió tôi cúi mặt xuống nói một mạch như ăn cướp “em thích anh lâu rồi, từ hồi còn bé xiu cơ...” . Lão nhìn tôi ngẩn ngơ không nói gì, 20 phút trôi qua lão cũng chả nói gì. Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, tôi đành chữa cháy “anh không thích em cũng không sao, em có nhiều người thích mà không phải lo cho em bị anh từ chối mà buồn đâu”. Lão nhìn tôi cười như mỉa “anh thích em mà sao em không nhận ra, anh chỉ định đợi

khi em ra trường rồi sẽ nói, giờ em nói rồi thì chúng ta yêu nhau thôi”.

Ngoại truyện: Sau khi tôi ra trường lão rước tôi về làm vợ hợp pháp, thỉnh thoảng lão vẫn trêu tôi “Hôm đi dự hội nghị ở trường em nhìn thấy cô sinh viên áo dài trắng, tóc dài thướt tha mỉm cười chào quan khách ở cửa anh đã mê cô gái dịu dàng đó và không ngờ cô bé thò lò mũi xanh ở quê đã lớn và xinh đẹp nhường ấy khi em hẹn gặp anh nhưng ai dè yêu quái thường hay đội lốt người đẹp, biết trước anh đã chẳng nhận lời tỏ tình của em rồi”. Tôi liền xông phi tới cho lão vài cái nhéo cho biết tay.

Còn mẹ tôi á bà vô cùng hãnh diện đi khắp làng khen con rể quý mác thạc sĩ du học bên tây về khiến tôi đôi lúc độn thổ vì xấu hổ khi về làng mà ai đó hỏi thăm khen ngợi. Thỉnh thoảng bà còn thì thầm vào tai tôi “mẹ đẻ mày không phí, nuôi mày không tốn cơm rồi con ạ” (chả biết lão với tôi ai mới là con của mẹ nữa).

An An